

V

roce 1992 se mi prostřednictvím pracovníka
památkové péče v Toužimi p.Schirlla dostala k dispozici
kopie kapitoly o Krásném Údolí z knihy
Topografie historických a uměleckých památek
v Československé republice,
část Topografie historických a uměleckých památek
v okresech Teplá a Mariánské Lázně
od Dr.Antonína Gnirse
z roku 1932, vydané nakladatelstvím Dr.Benno Filsera
v Augšpurku

/veídle správy bavorského Švábska-železniční křižovatka
pod Alpami/.

Topographie der historischen und kunstgeschichtlichen
Denkmale in den Bezirken Tepl und Marienbad
verfasst von Dr.Anton Gnirs

Dr.Benno Filser Verlag G.M.B.H. Augsburg MCMXXXII
/Státní vědecká knihovna v Plzni-historické oddělení,
inventární č. 126 720/.

Z překladu uvádím některé poznatky, dosud v této kronice
nezapsané:

Kostel sv.Vavřince

-první zprávy o stavbě jsou z r.1464, tehdy vznikl obe-
stavěním staré kaple první kostel v místě. V roce 1532,
kdy byl pod duchovní správou evangelického faráře, došlo
ke znovuzřízení kostela. V době protireformace převzali
ho premonstráti z kláštera v Teplé, v r.1697 sloužil
kostel jen jako filiální útvinské fary. Teprve v r. 1774
povýšila Alžběta, markraběnka z Baden-Baden lokální kapli
na kostel v Krásném Údolí.

Tuto událost připomíná markraběcí Badenský erb nad
triufálním obloukem v kostele a barokní fresky na obou
stěnách presbiteria : na evangel.straně sv.Kateřina a
na opačné stěně sv.Markéta.

Pro šlechtu byl zřízen i zvláštní vchod ze západní strany kostela, aby se nemusela tlačit přes zástupy vesničanů v kostele, a mohla usednout na vyhrazené místo na severní straně kruchtů./

Podrobný popis kostela je uveden v I.díle této kroniky, vnitřní vybavení v knize A.Gnirse. Některé sošky však byly odcizeny při třech vloupáních do kostela v roce 1991.

Když v Bečově nad Teplou sídlil šlechtický rod Beau^ufort-Spontin, převzal patronát i nad kostelem sv.Vavřince v Krásném Údolí. Erb Beaufortů v dřevěném provedení je umístěn na kazetovém stropě.

Nad erbem je umístěna knížecí korunka, samotný erb je čtvercový, pravé horní a levé dolní pole /z hlediska erbu/ je zlaté, levé horní a pravé spodní pole je zlaté s pěti červenými pruhy, uprostřed bílý srdeční štítek, přes celý štít je červený kosmý pruh, na něm tři mouchy, pruh má po obou stranách ještě zlatočervené proužky. /Archív rodu B.-S. je umístěn v pobočce O.A. ve Žluticích./

Archiválie:

V okresním archívu jsou uchovávány již zmíněné pergameny potvrzující městská práva, jak je uvedeno v I.díle této kroniky.

Před válkou byly na místní radnici ještě tyto knihy:

Dlužní nebo soudní kniha velkoknížecího městského lnářského cechu od roku 1598,

Sirotčí kniha s městskými účty od r.1629,

Urbář katastru Schöthal od r.1629.

Na místní faře byla farní kronika a matrika zemřelých /od r.1774 a narozených /od r.1654/ včetně seznamu míst. učitelů od r. 1652.

Stručně:

Dějiny Krásného Údolí jsou spojeny se sousedním městem Toužim.

Od r.1200 patřilo do majetku kláštera Milevsko,probošství Toužim. V roce 1437 panství zabavil král Zigmund i s Útvinou, vypálenou v té době Křižády a zastavil je Jakubovi z Vřesovic.Posledním majitelem byl do r.1945 rod Beaufort-Spontini.

Původní název slovanské vesnice okrouhlého tvaru se mi přes značné úsilí nepodařilo zjistit, až pozdější Schickeblos /zřejmě Lhota z období germanizace/, v roce 1488 městečko s názvem Schönthal. Erb obdrženy od krále Vladislava II.-Jagellonského byl později změněn a stříbrný ondřejský kříž v červeném poli v klenotu nad přílbou /z erbu hraběte Míšeňsko-Plavenského/nahrazen zlatým lvem. Původní dřevěné chalupy stály kolem náměstí pod kostelem. Později byly vystavěny domy okolo tržního náměstí a podél hlavní silnice.Původní dřevěné blokové stavby postupně mizely /zcela zničeny byly požárem 1.února r.1656/ a nahradily je zděné domy venkovského typu.

N

ález století:

Pracovník Slovenského národního muzea Štefan Holčík se za studijního pobytu ve Velké Británii dozvěděl od jednoho pracovníka muzea v Lièges v Belgii, že v západních Čechách byla před válkou velice cenná věc, přivezená k nám v minulém století ze západní Evropy jedním velice bohatým starobylým šlechtickým rodem.

Později Š.Holčík obdržel od pracovnice londýnského muzea "Victoria and Albert" další zprávu, že před časem zemřel v USA nějaký hrabě, který před svým odchodem z ČSR v r.1945 zakopal ve svém zámku nějakou cennou schránku či skříňku velkou asi jako konferenční stolek.

Kriminální ústředna v Praze začala pátrat a zkoumat sídla několika šlechtických rodů v západních Čechách a našla 5.listopadu 1985 v kapli bečovského hradu relikviář sv. Maura z druhé poloviny 12. a z 1.poloviny 13.století, dílo, jaké nebylo dosud objeveno v celé střední Evropě, práce románských zlatníků v hodnotě nejméně 20 miliónů dolarů.

Dr.Anton Gnirs uvádí, že dějiny relikviáře souvisejí s historií benediktinského opatství ve Florennes, kam byly ostatky sv.Meura převezeny již r.1012 z Remeše. V době Velké francozské revoluce, kdy bylo opatství zničeno, se relikviář dostal do vlastnictví vévodů de Beaufort, kteří patřili k nejstarším šlechtickým rodům v Namurské provincii.Ze sedmi větví rodu se 18.století dožila linie Beaufort-Spontinů, která se rozhodla ke spolupráci s Habsburky.V Čechách r.1813 vévoda Bedřich August koupil za 432 000 vídeňských zlatých od Aloise Kaunitze panství Bečov nad Teplou se statky Javornou, Brtí, Měchovem a dalšími, o 24 let později připojil vévoda Alfréd ještě panství Toužim.Příjem z těchto panství začal postupně převyšovat příjem z Florennes.

V osmdesátých letech minulého století rod přesídlil z Belgie do Vídně a nakonec se usadil v Bečově.

Posledním vévodou byl JUDr. Jidřich Beaufort-Spontin,

narozený r.1880 v Paříži, který se angažoval jako stoupenec křesťansko-sociální strany a náležel k nejužšímu kroužku následníka trůnu arcivévody Františka Ferdinanda d'Este.

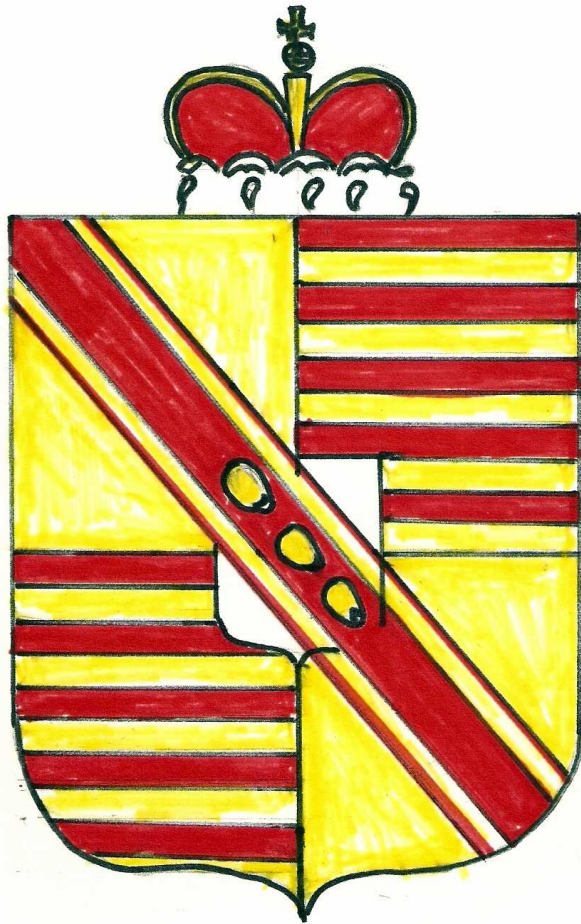
V Bečově žil v r.1945 starý vévoda Jindřich se svými dvěma dcerami a se zetěm Maxem von Croyem, kterému se podařilo ujet v květnu, ještě před odsunem Němců se dvěma plně naloženými nákladními auty.

Velmi cenný relikviář, snad z obavy před vojáky USA, zakopali pod podlahou gotické kaple na hradě v Bečově nad Teplou. Dlouho po válce se von Croy v Bečově o přístupnost hradu zajímal.

Po nálezu pracovníci Uměleckoprůmyslového muzea převezli vzácný relikviář do trezoru Státní banky československé v Praze.

Erb posledních patronů místního kostela
šlechtického rodu Beaufor - Spontin

/umístěný na stropě kostela/ :

P

řirodní památník:

Severozápadně od Krásného Údolí v místě, kde cesta od Odolenovic vychází do lesa /dříve se tato niva nazývala U kamene/ leží dnes už těžko naležitelný žulový blok, který měl podle staré farní kroniky název "Kámen hejtman" nebo také "Královský kámen". Podle středověké pověsti se vypráví, že král Vladislav II. Jagellonský, když se seznámil na tomto místě s nádhernou vyhlídkou, dal nově založenému městečku název "Krásné Údolí."

Za pozornost možná stojí nalézt staré kamenné mezníky mezi Krásným Údolím a Útvinou a mezi Krásným Údolím a Chodovem označené křížky a nápisy. Kameny byly nezvěstné už před II.světovou válkou.

Při cestě západně od obce stojí na návrší kamenný kříž /ještě v XIX.století na něm byl umístěn i železný kříž/.Lidová pověst nazývá tento památník "Švédský kříž," snad připomíná bojiště se Švédy za třicetileté války. Hroby vojákůby pak měly být v blízkosti nového sídliště mezi skupinou listnatých stromů.

Socha sv.Jana Nepomuckého na kamenném podstavci na náměstí je 2,5 m vysoká, pískovcová. Na podstavci je monogram tvárce "P K " a letopočet 1780 vedle jména " IOHANES."

Litinový kříž na kamenném podstavci na místním hřbitově nese letopočet 1861.

Podle starých map jsem teprve v roce 1992 zjistil, že za obcí severně od domu čp.110 a 111 byla cihelna a na návrší za zmíněným kamenným křížem stál větrný mlýn.

C Í R K E V N Í S P R Á V A

byla po listopadu 1989 zbevena státního dozoru a duchovní i věřící římskokatolického náboženství se mohou svobodně zúčastňovat bohoslužeb v místním kostele.

Naše obec spadala dříve pod farní správu v Toužimi, nyní pod farní správu v Bochově.

V posledních letech se zde vystřídali tito kněží:
Stanislav Kapavík - teď je v důchodu a bydlí v Útvině,
ing. Aleš Opatrný - působí na arcibiskupství v Praze
a přednáší na vysoké škole
/často uvádí televizní přenosy
z církevních slavností v chrámu
sv.Víta/,

Jan Lukeš - odešel na Berounsko,
děkan František Kolanda - působí v Bochově
a pravidelně v neděli od 14 hodin slouží mši sv.
v Krásném Údolí. Vykonává zde i ostatní církevní obřady.

O pořádek v kostele se stará paní Marie Pavlíčková
z Krásného Údolí čp.19.

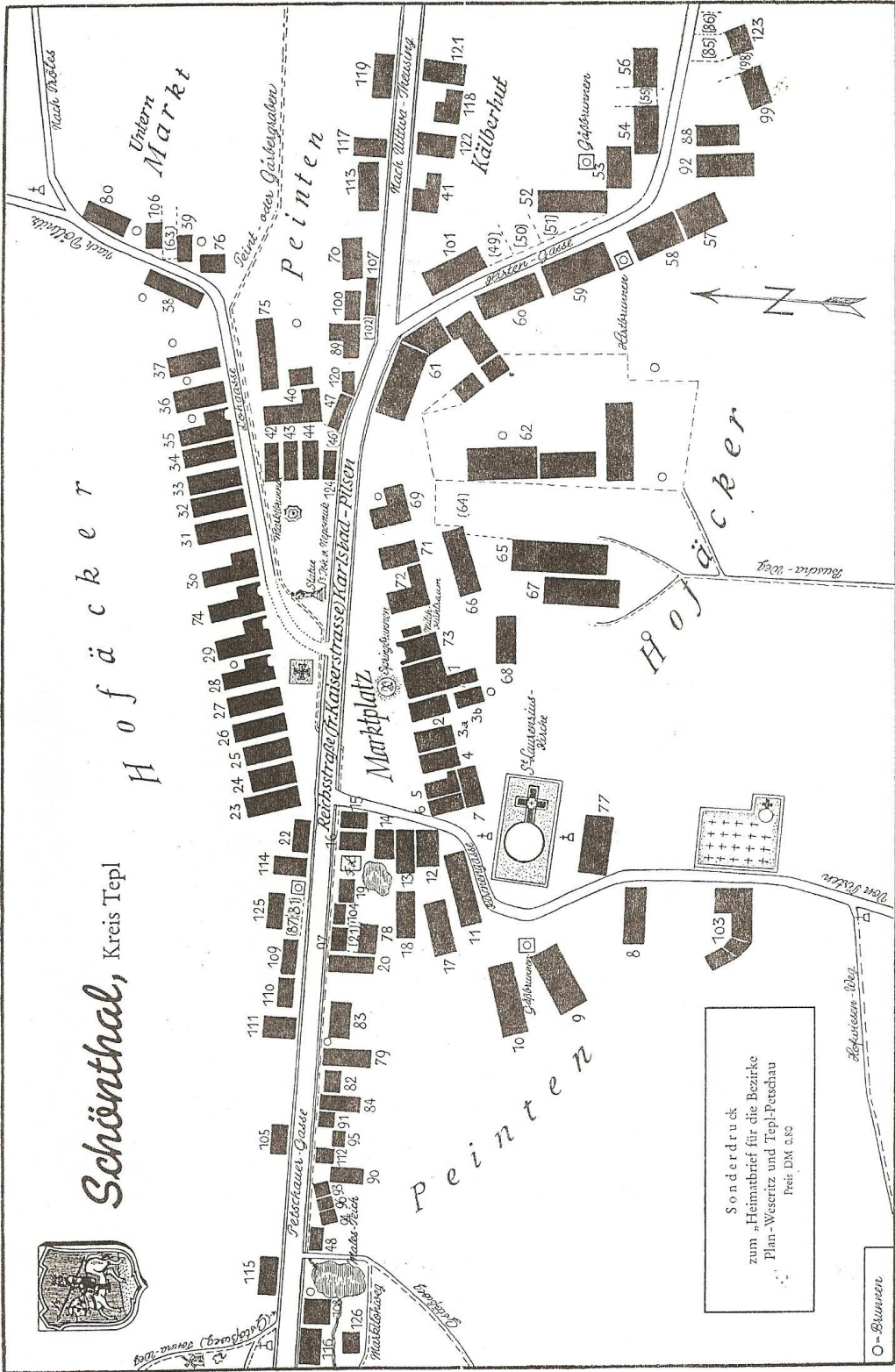
Kostel potřebuje opravy a je již odborně posouzeno,
co všechno je potřeba udělat ve stavebních pracích.
Věřme, že se na to najdou i finanční prostředky.

Osídlení Krásného Údolí před odsunem Němců
po druhé světové válce:

Schöenthal, Kreis Tepl

Hofäckert

Sonderdruck
zum Heimbrief für die Bezirke
Plan-Weseritz und Tepl-Peschau
Preis DM 0.80

O. Brunner

Verzeichnis der Häuser und deren Besitzer von Schönthal

Hs.-Nr.	Besitzer	Hs.-Nr.	Besitzer	Hs.-Nr.	Besitzer
1	Gemeinde, Rathaus	42	Kunz Josef und Anna	83	Fischer Josef, Erben
2	Fischer Josef	43	Klement Theresia, Erben	84	Zettl Eduard und Kreszentia
3a	Gemeinde, Fritzenhof	44	Löw Ludwig, Erben	85	Baustelle
3b	Gemeinde, Armenhaus	45	Baustelle, verbaut mit Nr. 124	86	Baustelle
4	Pühra Eduard und Josefa		Alois und Wilhelmine Tauber	87	Baustelle
5	Ullsperger Karl und Maria	46	Baustelle Löw Franz	88	Simon Eduard und Anna
6	Hergeth Josef und Albina	47	Klement Eduard	89	Renner Albert und Julie
7	Wittmann Anton	48	Lebeth Franziska	90	Löw Engelbert und Albina
8	Leiner Franz und Anna	49	Baustelle	91	Höfner Albin und Anna
9	Pfarr Schönthal	50	Baustelle	92	Höfner Alfred
10	Frank Anton	51	Baustelle	93	Bergauer Theodor und Ernestine
11	Ederer Eduard	52	Prücher Karl	94	Bleier, Erben
12	Bachmann Josef	53	Denk Waldemar und Josefa	95	Reinl Josefa
13	Klement Emil und Maria	54	Graser Eduard und Josefa	96	Klupp Josef und Albina
14	Höfner Josef und Maria	55	Baustelle, verbaut von Nr. 54 und 56	97	Graser Franz und Emma
15	Leiner Alois und Maria			98	Baustelle
16	Gemeinde, Posthalter	56	Turba Maria	99	Pichl Franz und Anna
17	Pfannerer Aloisia und Franziska, Erben, und Maria Söllner	57	Loh Christina	100	Wirkner Willi und Emilie
18	Spies Maria	58	Lerch Franz und Julie	101	Höfner Ernestine
19	Lenk Rudolf und Emilie	59	Spies Franz und Maria	102	Baustelle
20	Haberdtzl Alfred und Karolina	60	Kunz Marie	103	Leiner Franz und Anna
21	Baustelle	61	Löw Josef	104	Dutz Wilhelm, Wasserhäuseln
22	Klement Emil	62	Schmiedl Albin	105	Eska Josef und Maria
23	Pichl Ludwig, Erbin Maria Roth	63	Baustelle	106	Bergauer Karl und Johanna
24	Gipp Josef und Theresia	64	Baustelle	107	Ehepaar Heidl
25	Ederer Karl und Antonia	65	Renner Franz sen., Erben	108	Ullsperger Karl und Christine
26	Klement Josef und Anna	66	Hanika Emilie, Erben	109	Papsch Albert und Katharina
27	Oppel Alois	67	Eckert Josef und Theresia	110	Höfner Alfred und Anna
28	Söllner Ida	68	Löw Emil und Albina	111	Gründl Eduard und Wilhelmine
29	Marsch Albert und Franziska	69	Eckert Karl und Erna	112	Hillitzer Robert und Anna
30	Fischer Heinrich und Maria	70	Wewerka Thomas und Ida	113	Ossadnik Richard
31	Gründl Josef und Franziska	71	Hubl Wilhelm und Berta	114	Belletz Theresia und Gerda
32	Ederer Franz und Theresia, Erben	72	Hubl Josef und Maria	115	Bachmann Alfred und Franziska
33	Kunz Eduard und Josefa	73	Gemeinde, Rathausanbau	116	Löw Richard
34	Wewerka Rudolf und Anna	74	Löw Josef	117	Rohr Alois und Emilie
35	Turba Paulina	75	Haxa Wendelin und Anna	118	Schöberl Karl und Anna
36	Lerch Josef und Frieda	76	Köhler Anton und Marie	119	Söllner Adele
37	Rückauf Albert und Frieda	77	Schule Schönthal	120	Sattler Albert und Anna
38	Ederer Marie	78	Wirkner Alois und Maria	121	Zettl Karl und Franziska
39	Marsch' Erben, Emilie Klement und Emma Luderer	79	Pühra Eduard und Theresia	122	Popp Theodor und Albina
40	Luderer Tiberius und Josefa	80	Bergauer Karl und Johanna	123	Ruß Albert und Julie
41	Pühra Franz, Erben	81	Baustelle bei Nr. 124	124	Tauber Alois und Wilhelmine
		82	Löw Eduard und Josefa	125	Renner Franz und Rosa
				126	Gemeinde Schönthal

107 ehem. St. Wasser

Wir haben aus dem Gedächtnis einen Ortsplan unserer unvergesslichen Heimat Schönthal verfaßt, Landsmann Albin Schmiedl hat ihn gezeichnet. Das vorstehende Besitzerverzeichnis wurde nach bestem Wissen zusammengestellt. Falls Unstimmigkeiten und Fehler bestehen, bitten wir um Ergänzung und Berichtigung.

Durch den Heimatbrief für die Bezirke Plan-Weseritz, Tepl-Petschau haben wir die beste Gelegenheit, unsere verlorengegangenen Bindungen wieder herzustellen. Mögen doch alle Bezieger des Heimatbriefes werden.

In Heimattreue *Tiberius Luderer*, Illertissen, Weiherstraße 5

Albin Schmiedl, Hagelschwand 115, Post Görösrud über Günzach/Allgäu

Zu beziehen durch den Heimatverlag Josef Schmutzer, (13b) Geisenfeld, Regensburgerstraße 421, Obb.

Domy čp. 3a a 3b patřily obci.

Dům čp. 3a se nazýval "Dvůr marných" /pravděpodobně pro nesvéprávné občany/ a dům čp.3b byl chudobinec.

Hlavní silnice Karlovy Vary - Plzeň se nazývala "Říšská silnice" nebo také "Císařská silnice".

Veřejné prostranství uprostřed obce se vždy nazývalo "náměstí", nikoliv "náves". Na náměstí stála kašna, socha sv.Jana Nepomuckého, městská studna / v parku/ a pomník padlým /v blízkosti nynější autobusové čekárny. Názvy ulic: Bečovská ulice, Kostelní ulice, Pastýřská ulice /mezi dnešním starším sídlištěm/, Tříselná ulice /z náměstí směrem na Odolenovice/-tříselo vyráběné z částí některých rostlin, zvláště jejich kůry /smrkové, dubové/se používalo v koželužnictví a sloužilo k činění kůží.

Také cesta za horním rybníčkem, souběžná s hlavní silnicí byla nazývána "Katastrální tříselná cesta."

Dnešní louky za domy čp.90, 79 až čp.9 byla obecní pastviště /draha/, také prostory mezi domy čp.41-121 a čp.54-56 byla tzv.telečí pastviště, obecní pastviště /draha/ byla také pode vsí za domy čp.40,76,113 a 117. Severně a jižně od obce byla tzv.dvorská pole.Na jih vedla tzv.křovinatá cesta, za obcí se od silnice na Odolenovice vpravo oddělovala cesta na Přílezy, za hřbitovem vedla vpravo cesta do dvorských luk.

Přístavba u radnice měla čp.73,vedle stála ještě obecní chladárna na mléko. Dnešní zahrada vedle hřbitova byla počítána na rozšíření hřbitova a sloužila občanům jako hlavatiště /k pěstování tuřínové sadby/.

Kromě dvou větví vodovodu /jedna po jižní straně,druhá po severní straně státní silnice od Bečova/ bylo v obci mnoho studní /jedna např.před márnici na hřbitově a u obytných domů/, také tz.stokových studní bylo více /u čp.9, 125, 58,53.Obcí vedl otevřený potok, pod obcí nazývaný jako pastvištní neboli snopová stoka.

Vodovod v sušším období často nestačila v nejvýše položené budově /v základní škole/ voda většinou netekla a pro užitkovou vodu bylo nutno chodit ke studni u dnešního hřiště, zde se voda nabírala vědry na tyči z dost velké hloubky. Pro pitnou vodu se chodilo na dolní konec náměstí, kde byla družstevní prádelna v čp.42 /dnes pouze zahrada u čp.43/.

Později zhotovil místní kovář František Vlk velkou kovovou nádrž do školního sklepa, kam se voda v příznivém období napustila a čerpala se do tříd a do bytu. Před výstavbou prvního sídliště byla vybudována nová velká studna pro posílení vodovodu s vodojemem za čp.116 nad obcí, později byla obec napojena na skupinový vodovod od Toužimi ze žlutické vodní nádrže.

Pod kulturním domem směrem ke křižovatce stál domek asi čp.16 ve kterém bylo zdravotnické středisko s ošetrovnou pro lékaře a s veřejnými koupelnami. Hned vedle stála nad vodní nádrží hasičská zbrojnice s věží na sušení hadic. Tam byla uskladněna stará ruční stříkačka, kromě novější - motorové. Po zbourání obou staveb byla zřízena nová požární zbrojnice v objektu zemědělského družstva.

Ačkoliv je budova základní školy na kopečku /v zimním období auta i traktory často nemohly vyjet toto stoupání a řidiči museli sypat pod kola písek nebo i vyhledávat pomoc dalším zápřahem/, byl sklep stále zaplaven vodou a uskladněný materiál bylo nutno umísťovat vysoko na police. Náprava byla zjednána položením kanalizace od školní budovy přes silnici, okolo čp.10, kulturního domu a byla napojena na novou kanalizaci od horního rybníčka na náměstí až pod obec směrem k Útvině.

Na čističku odpadních vod, která byla postavena později, jsou v této době napojena pouze obě sídliště.

Také dějiny Tepelska souvisejí s historií Krásného Údolí. Vždyť do roku 1949 byla Teplá naším okresním městem.

Tedy něco z dějin.

Přímo na ostrohu Betlémského rybníka nedaleko Teplé bylo slovanské hradiště z 10.století, zde byly také nalezeny střepy keramiky z tohoto období.

Není přesně známo, kde měl své hradiště český šlechtic Hroznata, který se narodil kolem roku 1160 jako syn Sezimy a Dobroslav, rozené Černínové z Chudenic. Byl důvěrným přítelem knížete Břetislava i krále Přemysla Otakara i jeho bratra Vladislava. Hroznata, který se stal vysokým krajským politickým úředníkem, před svou cestou do Jeruzaléma založil premonstrátský klášter v Teplé v blízkosti svého hradiště u Betlémského rybníka. Přivedl sem ze Strahova 12 mnichů a v letech 1193-1197 byl zde vystavěn rozsáhlý klášter, obehnaný vysokou zdí s několika věžemi, takže vypadal jako pevnost. Takto byl klášter dostavěn v r.1232. Stal se brzy významným soupeřem kláštera Waldsasenského. Klášteru Teplá patřila města Úterý, Teplá, Hroznětín a asi 51 vesnic. Hroznata po svém návratu z cesty vstoupil do řádu a později se stal proboštem kláštera. Již v této době se předháněli církevní a světszí feudálové, aby pro sebe získali co nejvíce majetku a hospodářské moci. Obětí tohoto konkurenčního boje se stal i sám Hroznata, který byl v červenci r.1217 zajat chebskou šlechtou, a protože nebylo včas zapláceno výkupné, zemřel Hroznata umučením hladu. Dle tradice měl být umučen ve vězení hradu Starý Hroznatov na Chebsku Jindřichem z Kynšperka. Protože však v této době byl veden spor o území mezi klášterem Teplá a Kynžvartem, je pravděpodobné, že Hroznatu zajal a umučil rytíř Berthold z Hohenberka, majitel hradu Kynžvartu a Žandova u Chebu.

Kláster Teplá byl pro své bohatství často napadán. Roku 1278 byl vytlučen od německých vojáků, roku 1421 vypálen husity, za opata Sigmunda /1459-1503/, který byl věren Jiřímu z Poděbraď, byl klášter vytlučen od spojených panských nepřátel /Jiřího Burjana z Gutštejna, Bohuslava Švamberka, Jindřicha z Plavna a Viléma z Volfštejna/. Královské vojsko sice obsadilo klášter, ale ten při útocích protivníků zcela vyhořel. Jen objevení stříbrné rudy u Mnichova pomohlo klášter obnovit.

V letech 1315 a 1316 byla na Tepelsku velká neúroda, že část klášterního majetku musela být dána do zástavy /dokonce i Úterý včetně zlatých dolů a zletých rýžovišť/. Za vlády Karla IV. byly v kraji založeny vinice. 3. května r. 1350 byly otevřeny železnorudné doly u Hroznětína, r. 1342 v lese Háje nové doly na zlato. V letech 1368-81 řádil mezi horníky mor, na který zemřelo přes 1450 osob. V důsledku moru bylo opuštěno mnoho usedlostí a některé osady úplně zanikly. V letech 1384-1411 byly otevřeny další doly na zlato a stříbro, kde pracovaly celé rodiny včetně dětí. Úmrtnost v tehdejší době byla velká, takže se muži dožívali jen věku 24-30 let.

Protože obyvatelstvo bylo ve velké většině vyznání pod obojí, docházelo mezi nimi a klášterní vrchností k různicím pro náboženské otázky. V roce 1467 byl klášter žoldáky panské jednoty vypálen, ale z bohatých výtěžků zlatých a stříbrných dolů znovu rychle vybudován.

V r. 1492 došlo k prvnímu povstání tepelských občanů proti klášterní vrchnosti, další třenice byly v r. 1502, při nichž byl zabit hejtman kláštera a 3 viníci potom byli odsouzeni k zadržování. V r. 1525 další třenice z náboženských důvodů, obyvatelé Teplé vydrancovali klášter a povstání bylo potlačeno královským vojskem a 6 vůdců, mezi nimiž byl i purmistr Vlček, bylo popraveno v místech, kde dnes stojí kaple, další pak trestání tělesně /i ženy/. Na místě poprevy stálo šest kamenných křížů až do r. 1817, kdy byly použity při stavbě mostu přes Teplou.

V roce 1618 vydrancoval klášter Jáchym z Kolovrat se svými žoldnéři, později i okolními sedláky.

Během třicetileté války r.1639 Švédové pod vedením Banera vyplenili město a klášter ušetřili jen za výkupné 10 000 zlatých, vrátili se sem ještě v r.1643 a 1647, vyplenili Teplou a Úterý a některé obce po jejich řádění úplně zanikly. /Srovnej tzv.Švédský kříž u Krásného Údolí./ Velké selské povstání v r.1680: Vzbouření sedláci se opevnili na Ovčím vrchu u Čeliva, avšak po nerovném boji s vojskem byli poraženi a krutě potrestáni.Na místě boje byla postavena kaplička a v r.1936 vysoký kamenný pomník.

Plán dnešního kláštera byl vypracován slavným stavitelem Křištofem Dienzenhoferem,realizace trvala skoro 40 let. Přes vyloupení Francouzi v r.1742 a další ztráty za sedmileté války bylo dost prostředků na vybudování Hroznatova mauzolea,na mramorový oltář a dvojí varhany do kostela. Pro výzdobu kostela bylo přivezeno do Teplé 200 vozů sochařských řezeb a mramoru z Prahy.

Za Josefa II. r.1782 došlo ke zrušení kláštera v Chotěšově a tak tomu mělo být i v Teplé.Opat však zřídil v klášteře jízdeckou a normální školu,takže klášter byl zachráněn.Za opata Trautmansdorfa byly zakoupeny lesy, na jejichž místě jsou dnes Mariánské Lázně.Klášterní lékař Dr.Nehr prozkoumal pramen a r.1808 staví u něho klášterní dům se 13 pokojíky pro nemocné a další se 16 pokojíky.Roku 1813 vydává Dr.Nehr první popis Mariánských Lázní, které se stávají pro klášter zlatým dolem.

V r.1812 převzal klášter německé gymnasium v Plzni,kde vyučovali jako profesoři František Josef Smetana, strýc Bedřicha Smetany,Vojtěch Sedláček, Hugo Karlík aj.

Opat Gilbert Helmer přispíval v době 1.světové války velkými finančními prostředky na její pokračování a za 1. republiky proslul podporou sudetoněmeckého hnutí a henleinovské strany. V období nacistické okupace část kláštera a parku se stala domovem nacistických svobodných matek a ženské pracovní služby.Byla zde baletní škola pro hitlerovskou mládež. V Teplé a v jejím okolí byly pověstné zajatecké

tábory, kde bylo s lidmi nelidsky zacházeno. Stovky těchto obětí spočívají na hřbitovech v Teplé.

Na mnohých místních hřbitovech jsou také pochováni vězňové různých táborů, kteří zahynuli při pochodech smrti na jaře r.1945 /např.u Pístova je hromadný hrob 200 osob/. /Přitom v r.1936 při odhalování pomníku na Ovčím vrchu jen četníci ochránili K.Henleina před ubitím místními občany.V r.1938 po okupaci nastalo zatýkání demokraticky smýšlejících občanů, kteří byli odvečeni do koncentračních táborů./

Po roce 1945 bylo Tepelsko osídleno hlavně reemigranty z Polska od Zelova, kteří zde našli svůj nový domov.

Po r.1948 byl klášter zrušen a převzat do státní správy.

Kromě známé knihovny a kostela sloužily budovy jako kasárna pro vojáky, později byly úplně nevyužity a chátraly.

V r.1990 převzal klášter znovu premonstránský řád, který zajištuje jeho obnovu a využití pro duchovní život.